

[Dalsgaard.]

repræsenterende prisdirektoratet, apotekerforeningen, Industrirådet og sygekasserne. Selv om sundhedsstyrelsen allerede har afslået en henvendelse fra landbrugsministeriet om, at takstudvalgets medlemstal udvides med 2, én repræsentant for veterinærvesenet og én for de landøkonomiske foreninger, hvad der kunne få betydning, hvor det drejer sig om lægemidler til veterinær brug, bør der vist gøres forsøg med en ny henvendelse for at få i hvert fald en repræsentant fra de landøkonomiske foreninger med. I saglig henseende forekommer dette umiddelbart berettiget og betyder ingen tilsidesættelse af veterinærerne, idet lægerne heller ikke er repræsenteret i takstudvalget. En indskrænkning af receptpligten, f. eks. hvad angår vitaminer og jernpræparater, vil i høj grad være i landbrugets interesse, og ligeledes at landmændene får udvidet mulighed for at bruge en sprøjte i tilfælde, hvor det drejer sig om ernæringsvanskeligheder o. lign.

I lovforslaget henvises jævnlig til, at dets bestemmelser svarer til lægelovens. Det gælder således afsnittet om betaling for dyrlægehjælp. Der står imidlertid kun, at betalingen skal være rimelig under hensyn til ydelsens art og omfang, og at befordringsgodtgørelse skal kunne dække rimelige befordringsudgifter. Men hvad er rimeligt? Er det ikke en vag bestemmelse, som måske kunne defineres nærmere? Lægerne har dog en forhandlingspartner i sygekasserne, men tilsvarende findes ikke for dyrlægernes vedkommende.

Mit indlæg skal ikke tages som udtryk for en negativ indstilling til lovforslaget, tværtimod. Den danske dyrlægestand har gennem tiderne øvet en beundringsværdig indsats ikke blot til egen, men også til landbrugets og hele samfundets gavn. Det gjaldt de første praktiserende dyrlæger, som i alskens vejr og føre fartede land og rige rundt med hest og vogn for at kurere syge dyr; men det gælder lige så vel de nuværende veluddannede, dygtige dyrlæger,

der udøver en særdeles vigtig indsats på flere af samfundets områder.

På venstres vegne tilsiger jeg støtte til i udvalgsarbejdet at gennemgå de problemer, som lovforslaget rejser, i den hensigt at nå frem til en rammelov, som giver de bedst mulige betingelser for den veterinære virksomhed fremover, ikke blot til gavn for dyrlægestanden, men tillige i god overensstemmelse med hele samfundets interesse.

Niels Ravn: Det er med tilfredshed, vi skrider til behandlingen af et lovforslag, der søger at bringe ordnede forhold omkring vort veterinærvesen og omkring udøvelsen af dyrlægegerningen.

En tilsvarende lovgivning har gennem mange år været gældende for lægegerningens vedkommende. Vel er den danske dyrlægestand rent talmæssigt ikke stor, men uden at være pralende har man vist lov til at sige, at dens indsats både med hensyn til sygdomsbekæmpelse, med hensyn til udryddelse af smitsomme sygdomme og med hensyn til vor højt udviklede levnedsmiddelkontrol er omvendt proportional med standens størrelse; der er her i landet kun ca. 1.800 dyrlæger.

Denne lovgivning har været længe undervejs; det er snart 200 år siden, man påbegyndte uddannelsen af dyrlæger. Ganske vist kom der allerede få år efter den første veterinærskoles oprettelse — det var i 1777 — en såkaldt fundats, hvorefter det blev forbudt grovsmede at udøve hestepraksis. Men herved blev det i mange år, ja, der skulle gå mere end 100 år, før der skete noget så selvfølgelig, som at bekæmpelsen af de smitsomme sygdomme hos husdyrene blev forbeholdt dyrlægerne. Det nåede vi først frem til ved lov nr. 105 af 14. april 1893. Denne lov — således som den blev revideret i 1920 ved lov nr. 156 af 14. april 1920 — er faktisk den, der til dato stort set har givet den danske dyrlægestand de rettigheder, som den indtil nu lovfæstet har haft.

Samtidig med behandlingen af lovfor-